

Banga Nr 2 (122)
1990.gada 12. janvārī

Rojas vidusskolā

Pārdomas pēc svētkiem

Beidzies 1. mācību trimestris skolā. Skolēni ar liecībām saņēmuši pirmā darba cēlenu novērtējumu. Nekad nav tik labi, lai nevarētu vēlēt vēl labāk, taču 1.—4. klasēs rezultāti nebija no sliktākajiem: bija skolēni, kuru liecībās bija tikai teicamas atzīmes, bija daudz tādu, kuriem tikai četrinieki un piecinieki, bija diemžēl arī trijnieki, pa kādam divniekam. Taču ne jau par to šoreiz gribēju dalīties domās. Dzīve ne vienu reizi vien ir pierādījusi, ka atzīme liecībā nav galvenais. Pats būtiskākais ir cilvēks ar savu iekšējo pasauli, savām jūtām, pārdzīvojumiem, attieksmi.

Vērojot mūsu bērnus visā Ziemassvētku nedēļā un svētkos, pārņēma dziļas skumjas. Mēs nesam iemācījuši saviem bērniem labestību, neesam iemācījuši sirsnību, līdzjūtību. Sakot «mēs», es domāju mūs visus kopā, taču pirmkārt un galvenokārt bērnu tuvākos cilvēkus — vecākus, vecvecākus, krustmāmiņas un krusttēvus un tikai pēc tam skolu. Jā, jā — tikai pēc tam, jo vispirms bērns pasauli sāk izziņāt mājās, tuvinieku aprūpēs un apmīļots. Skolas rūpju lokā izziņa turpinās, padziļinās.

Lai radītu skolēnos svētku noskaņu. Ziemassvētku nedēļu sākam ar līniju, kurā skolotāja Vaira Burkova ļoti sirsnīgi un emocionāli pastāstīja bērniem par Ziemassvētkiem, par šo svētku vēsturi, tradīcijām, aicināja skolēnus būt iecietīgiem, labirdīgiem, mīļiem citam pret citu. Lai svētku noskaņa būtu pilnīgāka, visi kopā dekorējām klašu telpas, gaiteni; pušķojām eglī, apmeklējām Ziemassvētku izstādes. Lielā daļa bērnu visā aktīvi piedalījās, no visas sirds vēlējas palīdzēt, bet netrūka arī malā stāvētāju un smīkņātāju, bija tādi, kas tā arī pateica: «Es negribu! Tur nekā nav! Man nepatīk!» Bet ko esi darījis, lai gribētu, lai būtu, lai patiktu?

Pēc ilgām laikiem svētku reizē bijām paši savās mājās, savā skolā, savā «mazajā galā». Tas visus vienoja, radīja kopības sajūtu. Skolēnu uzmanību saistīja ķekarnieki, Ziemassvētku veča sūtnis — Labais Rūķis, kurš apmīļoja un apdāvināja teicamniekus, deju priekšnesumi, pašu dziedātās un skandētās tautas dziesmas. Taču cik bija bērnu, kas tam visam sekoja no sākuma līdz beigām? Daļa bērnu, saņēmuši dāvanu — grāmatu, steigās to skaļi šķirstīt, pētīt, komentēt, apspriest ar tuvāk sēdošajiem. Dažs labs bija tā aizrāvis, ka pat piemirsās, kāpēc viņš atrodas tieši tur un ne citur. Daļa skolēnu skaļi apsprieda klasē notikušās svinības vai smīnēja, pat smējās, ja gadījās kļūme kādam dancotājam. Dažs mazais mākslinieks nesaprata skolotāja aizrādošos žestus par košļenes izņemšanu no mutes vismaz savas uzstāšanās laikā. Tie visi varbūt ir tikai tādi sīkumi, bet svētku sajūtu tie izjauca, šie sīkumi laupīja svētkiem to kluso svētumu, pacilātību, ko bijām cerējuši un gaidījuši, jo, pat dziedot «Klusa nakts, svēta nakts», nebija ne klusuma, ne svētuma, jo dažam dejotājam steigšus tieši šajā brīdī bija jādraž pāri telpai, lai dotos pārģērbties, citam jau viss bija tā apnīcis, ka jāšmauc prom uz klasi.

Neprotam svētkiem gatavoties, neprotam svētkus svinēt.

Mīlie vecāki, velsim šo rūpju maisu plecos kopīgi! Mācīsim mūsu bērniem svētkus svinēt, mācīsim viņus paklusēt un paklausīties arī tad, ja neliekas īpaši interesanti un jautri, mācīsim cienīt pašiem sevi un citus! Neļausim augt mūsu bērniem nenovērtīgiem, skaudīgiem, cietirdīgiem, un pats galvenais — vienaldzīgiem!

R. Smalže



Sprīdīši

Iegriezušies skolas «mazajā galā», jūs sastapsiet priecīgus vai norūpējušos zēnus un meitenes, pie kuru krūtīm ir maza, jauka cilvēciņa — Sprīdīša — nozīmīte. Tā ir pazišanās zīme, pēc kuras Sprīdītis vieglāk ierauga savus draugus. Ziemassvētku priekšvakarā Sprīdītis kopā ar Gudrības māti ciemojās mūsu skolā. Pirmklasnieki radīja Sprīdītim burtiņu pazišanas un lasīšanas māku; otro, trešo un ceturto klašu skolēni aicināja ciemīņus pasaku valstībā. Katras klases skolēni bija iestu-

dējuši kādu pasaku, bet tās nosaukums bija jāatmin visiem kopā. Vēl skolēni minēja krustvārdu miklu, kuras galvenais atmiņējums — Sprīdītis; atpazīna vairāk vai mazāk pazīstamu pasaku varoņus. Sprīdītim tik ļoti patika pie skolēniem, ka viņš arī apņēmās iet skolā un labi mācīties, bet visus Rojas 1.—4. klašu bērnus viņš vēlējas sev draugos. Tā kā bērniem iebildumu nebija, Sprīdītis tiem visiem dāvāja savu nozīmīti, aicinādams būt čakliem, godīgiem, patiesiem un darbīgiem. R. Smalže

Visiem piecgadīgajiem bērniem

Vai jūs māmiņas un tēti izlasīja pagājušajā laikrakstā paziņojumu, ka rīt, 13. janvārī, pulksten 13.00 jums visiem — gan tiem, kas apmeklē bērnudārzu, gan it īpaši tiem, kuri bērnudārzā neiet, — jābūt skolā? Tur jūs gaidīs audzinātājas Anda Sebre un Jolanta Damberga, arī mēs — Sprīdītis un Abecīte. Ko mēs visi darīsim? To jūs uzzināsīt rīt.

Bet šovakar pārskatiet, vai esat iegādājušies visu skolai ne-

pieciešamo: rutiņu un līniju burtnīcas, mapīti, kur tās salikt, pildspalvu, zīmuli, dzēšgumiju, lineālu, krāsainos zīmuliņus, krītiņus, līmi, aplikāciju papīru, zīmēšanas bloku? Visu jau nemaz mēs neatceramies, bet to pateiks skolotājas katrā nodarbībā. Rīt pietiks ar burtnīcām un rakstāmpiederumiem.

Rīt kopā ar māmiņu un tēti busiet mīļi gaidīti skolā.

Abecīte un Sprīdītis



Attēlos: Sprīdīša svētkos.

I. ZUBERGA foto